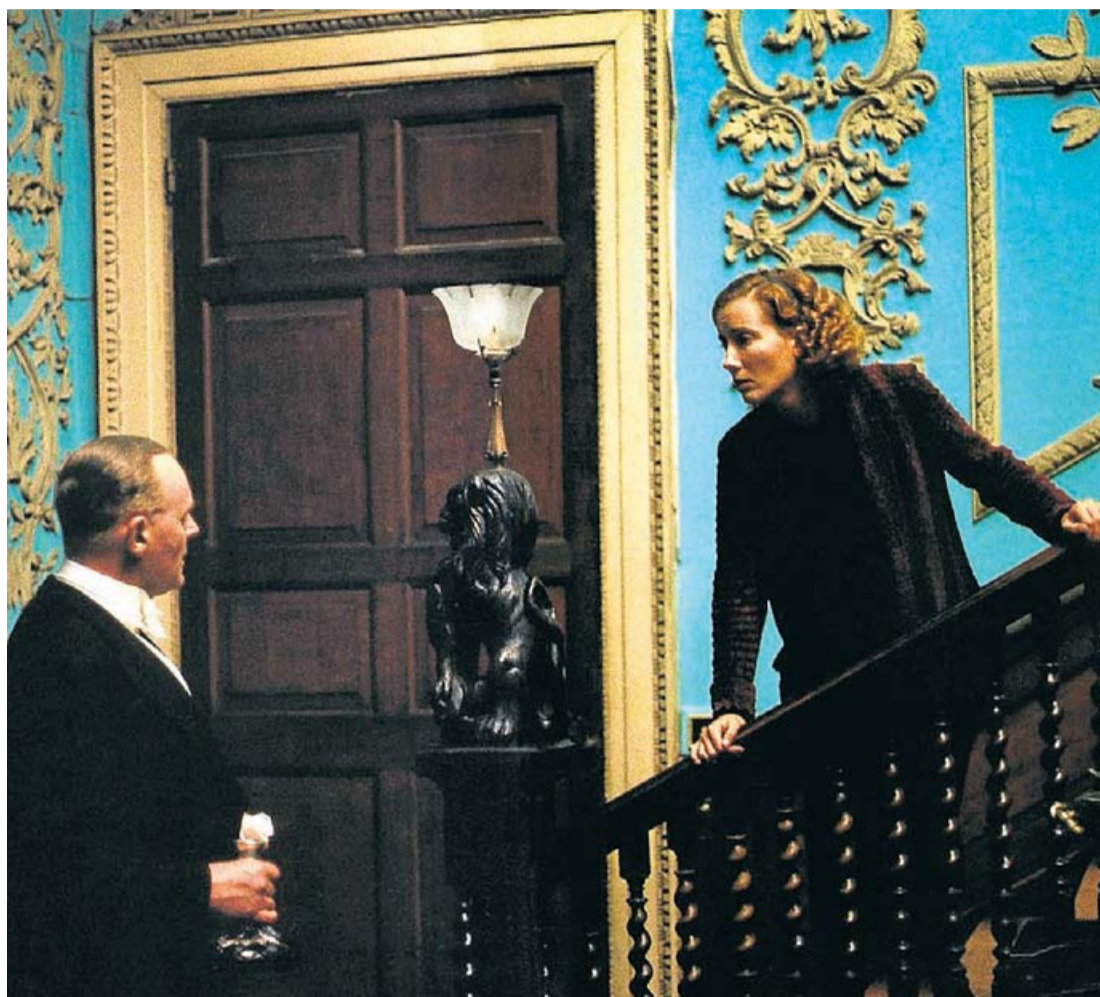

'El que queda del dia', els vius sentiments

Toni Vall

Fotograma
de la pel·lícula
El que queda del dia,
protagonitzada per
Anthony Hopkins
i Emma Thompson.

Warner Bros

H

i ha sensacions humanes que són difícils de descriure amb paraules. Ho intentes però et sap greu no fer justícia a tot el seu sentit, a tota la força emotiva que posseeixen, a l'arc semàntic i sensorial que porten adherits. Per exemple, com descriure el desig? Quan descobreixes un escriptor que ho aconsegueix et poses content, desitges –valgui la redundància– absorbir aquelles paraules

que utilitza, fer-les teves sense copiar-lo, sense vampiritzar els seus mèrits. En cinema passa una cosa similar. Aquí hi tens afegida la imatge, esclar, la paraula i la imatge, un tàndem imbatible perquè el cineasta assolixi els seus objectius, et colpeixi, et commogui, et provoqui por, angúnia, estranyesa. Quina sensació tan fabulosa quan et trobes amb una pel·lícula que aconsegueix el màxim amb el mínim de recursos, amb la naturalitat més simple, com qui no vol la cosa.

Aquesta setmana he tornat a veure *El que queda del dia*, la prodigiosa pel·lícula de James Ivory basada en la no menys prodigiosa novel·la de Kazuo Ishiguro. La vaig veure per primer cop el dia de l'estrena, fa vint-i-sis anys, al vell cinema Bailèn de Barcelona. Vaig notar amb tota claredat i nitidesa com de seguida se'm quedava a dins per sempre. Al llarg dels anys hi he anat tornant sovint. I sempre, sempre, sempre, m'he emocionat com la primera vegada. Quina sensibilitat per retratar l'enamorament silencios del senyor Stevens i la senyoreta Kenton, quina contenció tan dolorosa la que demostra Anthony Hopkins, quina llum desprèn Emma Thompson tota l'estona.

Quina història d'amor tan preciosa. Potser és el film que millor explica el desamor, la frustració, la por a estar enamorat i a dir-ho, a demostrar-ho, a desobeir allò que s'espera de tu i atrevir-te a ser feliç. L'escena del llibre, esclar, l'escena cim, il·luminada en penombra, com Thompson li agafa la mà a Hopkins perquè vol saber quin llibre està llegint. Com ell se la mira embadalit, mort de por i d'amor. Com dissimulen que no passa res. Com se t'encongeix el cor quan els veus. Quina obra mestra. ●

